

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

Conjuges, qui aliqua suscepta prole, pari inter sese voluntate
continentiam coluere. n. 81.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

Martiana Mart.

lenarius, serva universæ domus curam gerebat. Hæc in uxore Martiniano ipsius conseruato, ab eorum Domino esse tradita, ut hac ratione eos sibi fideles redderet, erat autem Martinianus armifactor, & Domino suo carus: in cubiculo ergo Maxima se Christum habere sponsum, nec posse humanum subire conjugium Martiniano aperuit, eiq; consilium dedit, ut Christo, cui ipsa nubere cupiebat, & ipse serviret, divina verò gratia factum est, ut adolefcent Martinianus ei obediret, & simul ad Christum converteretur: quin etiam eius opera Saturianus suus frater cum duobus alijs fratribus Christi fidem, & baptisma susceperat, quæ ubi Barbarus Dominus comperit, Geiserici Vandalorum Regis Arriani decreto, quatuor fratres Arrianorum hæresim detestantes, & in fide Catholica constantissimos, primum nodosis fustibus sævissimè cædi, & usq; ad ossa laniari fecit, ita ut dissipatis carnibus, viscera nudarentur, & sequenti die nihilominus semper incolumes redderentur; exilio tandem apud quendam Regem Maurorum gentilem nomine Capsur relegantur, in parte Eremiti, quæ dicitur Caprapicti, ubi cum multos Barbarorum ad fidem Christi convertissent, & à Romano Pontifice Presbyterum aliosque ministros, qui eos baptizarent obtinissent, novissimè iussu Geiserici junctis pedibus post terga currentium quadrigarum, inter spinosa loca sylvarum, ita sunt deligati, ut exitum suum invicem perviderent. Maxima verò post multos superatos agones divinitus liberata, in monasterio multarum Virginum mater sancto sine quievit. hæc ex Martyrolog. die 16 Octobr. fufius apud Victorium Utricentem lib. 1. persecutionis Vandalicæ, quæ Maximam sibi notam fuisse testatur.

*A tormen-
torū plaga
divinitus
sanantur.*

*Idē marty-
rio lau-
reantur.*

*Mart. Rom.
Victor V-
vicentis.*

*Cathari-
na virgo
filia S. Bri-
gitta cum
Eghardo e-
ius sponso*

S. Catharina S. Brigittæ ex stirpe Regum Suetiæ, cujus cælestes revelationes in hoc opere sæpè citavimus, filia, nobili Eghardo nupta, sponsum ad castitatis votum Deo nuncupandum permovit; ipsa verò virginitatem Deo consecravit, multisque virtutibus illustris migravit ad Dominum die 22. Mart. anni 13. 81. de cujus egregia in Virginem pietate egimus cap. 36.

CONIUGES, QUI ALIQUA SUSCE-
pta prole pari inter se voluntate conti-
nentiam coluere.

QUARTA conjugum classis in hac sectio-
ne exiis constat, qui quod conjugii in-
ter se usum aliquandiu habuerint, ad
virginitatis præmia non pervenere; attamen
non contenti fructu callitatis trigesimo, qui
conjugali continentia debetur, quæ prætes
conjugem, noverunt neminem; ad continen-
tiam etiam cum conjugè aspirarunt, quod
egregiè commendat S. Augustinus lib. 1. de
serm. Dom. c. 25. *Beatiora, inquit, conjugia ju-
dicanda sunt, quæ sive filii procreati, sive etiã
ista terrena prole contempta, continentiam inter
se pari consensu servare poterint, quod neq; con-
tra illud præceptum sit, quo Dominus dimittit con-
jugem vetat; & illud servatur, quod ait Aposto-
lus: Reliquum est, ut qui habent uxores tanquam
non habentes sint.* hæc Augustinus.

*Conjugii
continen-
tiam ser-
vare cõ-
mendantur.*

*Mart. S.
1 Cor. 7.*

Quare hic recensendi sunt, & ii conjuges,
qui post aliquod tempus in conjugio susci-
piendæ proli impensum, reliquam vitæ pari
consensu perpetuæ continentia dicantur.

Hilarius Pictavorum Episcopus Catholicæ
veritatis contra Arrianos defensor acerrimus,
conjugem primum habuit, ex qua filiam sus-
cepit: in ipso tamen laici habitu ea sanctitate
vixit, ut monasticam vitam ducere videretur,
tandem uxore cum filia, quam ad virginitatis
propositum induxit, relicta, clericus primum,
mox Episcopus factus, strenuè pro fide Ca-
tholica verbo, & scriptis decertans, multa passus.
sanctè ex hac luce decessit.

Paulinus, postea Episcopus Nolanus, cu-
jus præclaras laudes Sancti Ambrosius, Hiero-
nymus, Augustinus, Gregorius scriptis suis
celebrant, cum conjugè sua Thorasia con-
tinentia votum suscepit cui Augustinus e-
pist. 22. gratulatur ei conjugem ei spiritualibus
tantò firmiteribus quanto castioribus nexibus
copulatam.

Melania Junior Romana nobilissima, & Pi-
nianus ejus vir, auctore Palladio in historia
Lausiaca c. 104. duobus liberis genitis, iisq; ex-
tinctis ex Urbe Jerusalemam profecti
illam inter fæminas Deo sacras, hic inter mona-
chos religiosam vitam exegerunt, & ambo
sancto sine quieverunt, quorum memoria in
Martyrologio ad 31. diem Decbris adnotatur.

Antigo-

Antigonus Senatorii Ordinis Theodosio Imperatori genere, & consuetudine conjunctus cum Euphrasia uxore post genitam filiam, quam Euphrasiam similiter appellavit, vitam castam duxit. eorum filia in Thebaide, in sanctimonialium monasterio eximia vitæ sanctitate claruit. cujus res gestæ extant apud Suriurum die 13. Martii, quo etiam die in martyrologio ejus mentio habetur, de qua nos sectio- ne præcedenti.

Paphnut.
Abb. mira
do castita-
te revela-
tio.

Cum Paphnutius inter Anachoretas sanctitate illustris cognoscere cuperet, cuius ex viris sanctis similis esset, idque à Deo precibus contenderet, ab Angelo accepit, similem cum esse primum cuidam Tibicini, deinde cuidam Protocomiti, tertio cuidam Mercatori, quos omnes ipse Paphnutius conveniens, & vitæ eorum rationes intelligens, ad studium perfectionis seculari vita relicta traduxit. Verum quod ad rem præsentem facit, Protocomitem de suis actibus sciscitatur. Ille inter, alia plura, quibus vacabat pietatis opera hoc primo loco narrasse scribitur: *iam, inquit, trigessimus agitur annus, ex quo me à mea uxore separavi; cum ter cum ea solum habuissim consuetudinem, & tres ex ea filios suscepissim, qui etiam mihi ad meos usus inserviunt.* Hæc ibi, ut mirum non sit cum Abb. Paphnutio viro sanctitate præclaro comparatum. Hæc Palladius in hist. Lausiacæ c. 63, 64, & 65.

Theodorus cognomento Manlius, qui cum Sabiniano anno salutis 505. consulatum adiit, cum esset conjugatus mutuo consensu cum conjugate inuito, nuncium sæculo remisit, vitamque humilem complexus est summa cum admiratione Urbis, & Orbis, cui non solum generis claritate, verum etiam per consulatum factis indutum muneris dignitate factus erat conspiciuus. Eidem S. Fulgentius Ruspenfis Episcopus pro fide Cartholica in Sardinia exulans, de ejusmodi ad Christum conversione, & mundi contemptu epistola 6. gratulatur, adjectis que quastum exempla Magnatum alios si- ve in bonum, si ve in malum permoveere possint: *Qui sunt, inquit, in sæculi culmine constituti, aut plurimos secum perdunt, aut secum multos in via salutis acquirunt. Magnatales aut poena manet, si multis præbeant mala imitatio- nis laqueum; aut gloria, si multis ostendant sanctæ conversationis exemplum. Quis enim parvam non despiciat Cellam, quando Senator suam despiciat Marmoratam? Quis non terrena con-*

temnens, acquirenda cœlestia sibi consulat, quando ad Cœlam Romanus Consul terrenorum contemptu festinat? Et in fine Epistolæ: Venerabilem conjugem tuam sibi jam in Christo fovorem tuam obsecro salutare digneris. Hæc S. Fulgentius. de eodem vide etiam Baronium tomò 6. Annal. ad ann. 505.

Non absimile legimus de Ajace Episcopo Boroliano, quod verbis Sozomeni libro 7. hist. cap. 27. referendum censui: Ajax, (inquit) & Zenon fratres circa doctrinam fidelissimi extiterunt, ac Deum viriliter confessi sunt, ad eò, ut à Paganis sæpenuerò graviter admodum, ac immaniter vexati sint. Fertur autem Ajax pulcherrimam duxisse uxorem, & ter modo cum ea toto tempore congressus, tres sicutulisse proles, ac deinceps ob hujusmodi consuetudinis abstinentiam ab uxore separatus, solitariam duxisse vitam, ac duos ex filiis ad rem divinam & cœlbatum, tertium verò ad matrimonium educasse; moderateque & admodum præclare Botolianam Ecclesiam gubernasse. Zenon verò mundo, ac matrimo- nio contempto etiamnum juvenis Deo vacavit, & Majumanam Ecclesiæ Gazæ gubernavit, quem nos vidimus jam senem annos natum plus minus centum, nunquam vel Matutinos, vel Vespertinos Hymnos neglexisse, nisi fortè morbus ipsum impediret: & cum in Philosophia vitam monasticam traduceret ex lino texebat vestes unica tela, atque hinc tum sibi necessaria acquerebat, tum aliis suppeditabat, quod opificium ille ad mortem usque exercere non cessavit. hætenus Sozomenus.

Zenon E-
pisc. Maju-
manens.

82. In horum numerum referre possumus Ursinum Nursiæ Presbyterum, qui commissam sibi cum magno timore Domini regebat Ecclesiam, de quo S. Gregorius lib. 4. Dialog. cap. 11. Illud memoriam prodidit, cum ex tempore ordinationis presbyteram suam, (ut verbis utar Gregorii) totos quadraginta annos quasi hostem cavens nulla occasione ad se propius accedere, neque sibi per illam necessaria ministrari permisit. Cumque in suprema sua ægritudine animam ageret, mulier illa ad adhuc ei vitale spiramen incesset, naribus ejus apposita curavit aure dignoscere.

At ille quanto annisu valuit in hanc vocem erupit: *Recede à me mulier, adhuc igniculus vivit, paleam tolle, qua recedente beatos Petrum, & Paulum primos Apostolorum ad se venire conspexit, quibus magna cum lætitia*

dicebat: *Bene veniant Domini mei gratias ago, ecce venio.* inter quæ verba animam reddidit. Hæc Gregorius.

Monegundis conjugio copulata duabus quas susceperat filiabus vita functis, magno mœrore affecta, tandem ad divinam voluntatem se conformans. mundo, & viri confortio spretis illius permisso in parva cellula se ipsam clausit, ubi soli Deo vacabat, precibus, ac jejuniis se exercebat, reliquum verò Domus suæ cibum pauperibus erogabat; ibi post aditum religionis causa S. Martini sepulchrum paucas colligens Monachos sanctæ vitam traduxit, & multis miraculis clara migravit ad Dominum, ac in eadem Cellula est sepulta, hæc ex Gregorio Turonensi in libro de vita Patrum cap. 19. cujus etiam meminit in libro de gloria Confessorum cap. 24. cujus dies in Martyrolog. 2. Julii adnotatur.

Radegundis Regina, de qua in Martyrologio 13. Augusti Clotari Gallicæ Regis uxor cum magnis virtutibus polleret, & in palatio jejunium, precibus, aliisque pietatis operibus adeo vacaret, ut nonnulli Regi dicerent ejus conjugem potius monacham esse, quam Reginam. Rege minime conscio à B. Medardo Episcopo Novionensi in monialem consecrata est, & Pictavis constructo sibi monasterio multis congregatis puellis, quandam in Abbatissam creavit, cujus voluntati se suaque omnia permisit.

Verum cum Clotarius Reginam suam conjugem reperere vellet, ipsa per S. Germanum Parisiensem Episcopum, ut sibi in monasterio permanere liceret, tandem impetravit à Rege, qui indignum se judicabat talem Reginam apud se diutius habere, denique multis miraculis clara ex hac vita decessit Anno Domini 590. cujus laudes Gregorius Turonensis, qui eam sepulture mandavit in libro 9. hist. Francor. cap. 2. & 39. & in libro de glor. Confessor. cap. 106. egregie describit.

*Pharo Episc. cum
Bridéchilde,*

Pharo frater sanctæ Pharæ virginis ejusdem cohortatione, & exemplo perhorus amplissimos in palatio Clotarii Gallicæ Regis honores, Regisque singularem amicitiam neglexit, & vigente adhuc juventutis flore, pari cum uxore Bridéchilde consensu ex Comite clericus est factus. Uxor verò sacro velamine est consecrata, ex clerico deinde in Episcopum Meldensem assumptus ad tempora Childerici Regis pervenit, Episcopatu tribus, & sexaginta

ta annis magna cum vitæ sanctimonia, & miraculorum gloria administrato. nec illud silentio prætereundum, quod cum aliquando pulchritudinis suæ quondam uxoris, quæ sanctimonialis in sua villa degebat, memoria illectus eam semel, atque iterum ad se venire jussisset, illaque recusasset, tertio tandem vocata, ut suæ, & illius pudicitia consuleret, cultioribus vestibus depositis, conso capite cilicio induta, atque in hunc modum deformata se ei visendam obtulit; quam ille tali habitu, & specie contemplatus, vehementer exhortuit, doluitque se tentationi carere cessasse, e jusque prudentiam, qua ab illicita cupiditate est revocatus, mirum in modum est admiratus. Hæc ex vita S. Pharonis apud Surium die 28. Octobris, & Petrum in Catalogo lib. 9. cap. 117. de quo Sigebertus in chronico an. Domini 620.

Saleberga nobili genere orta, quam à nativitate cæcam S. Eustasius Abbas B. Columbani successit, post triiduanum jejunium illuminavit, & spiritalibus disciplinis imbuit à parentibus dudum renitens, & invita eundem viro generoso nuptui tradita est, quo post duos menses extincto, iterum invita Alduino Regis Dagoberti Comiti despondetur. Verum quinque susceptis liberis eum ad castitatem servandam permovit, mox facta à viro potestate, primum in Suburbano Lingonensi puella um monasterium condidit: sed propter bella Lugdunum venit, ubi monasterio extructo trecentarum, & eo amplius puellarum mater extitit, sanctitate, & miraculis illustris die 22. Septembris migravit ad Dominum, de qua Petrus in catalogo lib. 8. c. 114. & Martyrologium ipsa eadem die 22. Septemb.

83. Amelberga illustrissimis orta natalibus, mox à integritate ornata Witgero homini præpotenti nobilitate, & meritis non dispari conjugem traditur, ex quo genuit Aldebertum, seu Emebertum Cameracensem Episcopum sanctissimum, & quatuor Deo dicatas sorores Reyneldem, quæ etiam martyrio est coronata, Pharaydem, Elmelendam, & Gudilam sanctissimam, de qua superiori sectione. Hæc omnes, licet à multis Regni proceribus propter nobilitatē, & opes in conjuges peterentur, maluerunt Christo adherere, quam nuptialium conjugis copulati. Parentes verò illarum mundo valere fecerunt. Witgerus enim monasticam vitam complexus est; Amelberga sacro velamine

*Eustasium
Abb. post
triduanum
jejunium
illuminavit
vit. cæcâ.*

Iamine à sancto Ansberto Cameracensi Episcopo accepto, se totam Domino consecravit; abstinentiæ, precibus, aliisque virtutibus se dedit, ac sancto sine quievit 10. Julii & in Laubaco Cœnobio tumulatur. de qua Molanus in additionibus ad Uuardum dicit eam signis claram mira fidelium veneratione coli: ejus vitam habet Surius, tomo 4. 13. Septembr.

Nec prætereundus est Sebbi Rex Orientalium Saxonum in Anglia religiosissimus. Hic in Regia dignitate crebris precibus, ac elemosynis plurimum intentus, ad eum ut multum Episcopi magis quam Regis præferre dicerent: vitam quoque monasticam relicto regno subiisset, nisi obstinatus conjugis animus divortium denegasset.

Cumque triginta annos in Regno exegisset, maxima corporis infirmitate correptus, qua & mortuus est, admonuit conjugem, ut vel tunc divino se servitio pariter manciparent, quod dum ægè ab ea imperasset ab Antistite Londoniæ habitum religionis accepit.

Verum cum vereretur ne mortis dolore aliquid suæ personæ indignum, vel ore proferret, vel motu gereret membrorum, præfatum Episcopum rogavit, ne eo moriente plures quam ipse Episcopus, & duo sui ministri adessent, sed cum membra sopori dedisset, hæc solitudinis anxietate est liberatus; vidit enim tres claro indutos habitu ad se venire, quorum unus alijs dicebat animam ejus sine ullo dolore, & cum magno lucis splendore die tertia egressuram, quare hæc visione recreatus præscripta die suaviter emisit spiritum, cujus corpori tumulando cum Sarcophagum lapideum inventum esset uno palmo brevius, subito astante Episcopo, & filio Regis, & turba hominum non modica Sarcophagum divinitus inventum est congruæ longitudinis obiit autè annum circiter 670 hæc Beda lib 4. hist. cap. 11.

*Ejusdem
visio cum ex
hac vita
excederet.*

*Isa Rex cum
Edilburga
uxore.*

Ina Occidentalium Saxonum Rex Annum Domini circiter 740, pietate in Romanam Ecclesiam singulari, cui regnum jure perpetuo vœtigal constituit, ut nimirum domus singulæ singulos denarios penderent; deinde regno se abdicavit, & Edilburgæ uxoris consensu Romam se contulit, ubi religiosam vitam est amplexus; uxor verò intra monialium cœnobium ingressa, divino se obsequio mancipavit.

Rachis Longobardorum Rex potentissimus, qui bona Italiae parte potiebatur, & Jelia uxor pari voluntate ab invicem separati, religiosam vitam suscipere; in Urbem enim cum filia Rattuda ad limina Principis Apostolorum Anno Domini 750. pariter venientes Rachis relicto regno fratri Aistulfo accepto (ut verbis utar Anastasij Bibliothecarii in Zacharia) à summo Pontifice oratione clericus effectus, monachico indutus est habitu cum uxore, & filia; & ille quidem, quem admodum testatur Leo in Chronico Cassinensi c. 8. jussu Pontificis in monasterio Cassinensi sub regulari magisterio se instituendum tradens post aliquot in sancto proposito, ac Deo placita conversatione peractos annos Deo spiritum reddidit: ejus verò uxor, & filia adjuvante ejusdem Monasterij Abbate haud longè à Cassino in loco, qui *Plumbasiola* dicitur, proprijs sumptibus monasterium construxerunt, multis ditantes opibus, sub magna cautela, ac districtione regulari vitam ducentes, in sancto proposito vitam finierunt, hæc ad verbum ex Leone.

*Rachis Rex
& Jelia uxor
cum
Rattuda
filia.*

Vincentius quoque cum Valdetruda huc referendi sunt ex Molano in additionibus ad Uuardum die 14. Julij, cujus verba hæc sunt: *Apud Sontias Deposito Beati Vincentii Confessoris Christi, qui in Monasterio, quod altissimus dicitur tonso capite vixit plurima annis sub sancta regula servata charitate, separatus à sancta Valdetrude conjuge sua. hæc Molanus.*

Wiftrudus Edgari Regis Anglorum gloriosissimi uxor, mater S. Edithæ Virginis, de qua sectione superiori. Hæc cum filiam peperisset circa annum 960, facultate à marito impetrata, (qui ex priori uxore S. Eduardum postea martyrem inclytum susceperat ad monasterium apud Vinthoniæ se recepit, ubi monialis effecta, Virginum mater extitit, Editham filiam rege assentiente monasticis vestibus induit, & sanctè educavit, hæc ex vita S. Edithæ apud Surium 16. Septembr. tom. 5.

84. Petrus Urseolus ex Volaterrano libro 4. Geographiæ Anno 973. Dux Venetorum Vigessimus tertius, vir optimus, & religiosissimus, multis piè & præclare gestis magistratu se abdicans, cum uxore, quæ post susceptum filium ex voto utriusque nunquam attingit, in Aquitaniam se contulit, ubi cœnobio perpetuo dicitur miraculis claruit. hæc Volater-

Volaterranus. Hunc Petrum Urseolum scribit Petrus Damianus in vita sancti Romualdi cum eodem sancto Romualdo in Galliam se contulisse.

Joannes Columbinus nobilis Senensis, lucris & mercaturis antea deditus, conjugii legibus affectus, cum in vitam S. Mariæ Egyptiacæ casu incidisset repente mutatus, eleemosynas larga manu erogare cœpit, atque in sui contemptu, & abnegatione semetipsum aliquamdiu egregie exercuit; tandem uxore, ejus permisso relicta, religiosæ vitæ se addixit, & præclarissimi Ordinis Jesuatorum auctor fuit Anno salutis 1356. Is denique sanctissime obiit anno salutis 1357. ultimo die mensis Julii, quo item die anno 1556. ex hac vita decessit beatus Ignatius Loyola Societatis Jesu institutor, ut una eademque die ad Christum migraverint, hi duo præclarissimi ejus duces, qui ordinem à Jesu nuncupatum instituto tamen inter se longe diverso fundarunt.

Everardus S. Edmundi Archiepiscopi Cantuariensis, cujus supra sect. 3. meminimus, parens, uxore nomine Mabilia consentiente in monasterio de Evesham in Anglia monachus effectus, reliquum vitæ tempus feliciter traduxit. Mabilia verò uxor rejecto sæculari habitu singulis propè noctibus intererat Abendonensium monachorum psalmodus, cithara veste aspera ad talos usque pertingente utebatur, cui loriceam ferream cum duabus laminis ferreis ad furas usque porrectam adjunxit.

Maria de Oegnes mulier religiosissima Nivelæ Episcopatus Leodiensis mediocribus orta parentibus, à pueritia Domino se vivere cœpit, decimum quartum ætatis annum agens, à parentibus nuptui est tradita. Ipsa verò in domo sui conjugis divino fervore incensa corpus suum mira pœnitentia abstulit, ac non multo post ex divino instinctu ipsius Vir ad castitatem, cum ea in posterum servandam permotus est, ita ut non solum deinceps continentem, & planè angelicam duxerit vitam, sed sociam suam in sancto proposito, ac religione se imitatus, omnia sua in pauperes erogando. quare Dominus ancillæ suæ in visione promisit se ejus locum, qui studio castitatis à carnali commercio in terris se retraxit, eidem in cœlis redditurum. Cæterum Maria Oegniacensis, multis magnisque virtutibus conspicua crebris Angelorum colloquiis, ac visitationibus, divinis quoque revelationibus illustris, mira-

culis etiam clara, migravit ad Dominum 23. Junii Anno 1213. Annum ætatis agens circiter 36. sepulta Oegnes in templo S. Nicolai: ejus vitam egregio volumine conscripsit Jacobus de Vitriaco Cardinalis doctissimus apud Sur. tom. 3. eam in Compendium redegit Petrus in catalogo lib. 5. c. 143.

Ad extremum addam, & hic de Abbate Theona, qui ut est apud Cassianum collat. 21. cap. 1. & 9. parentum Imperio in adolescentia conjugali vinculo affectus, & unius lustritempore cum conjugè commoratus, perfectionis evangelicæ studio accensus, uxori eandem perfectionem, & castitatem multis rationibus, ac lachrymis persuadere conatus est: sed cum illa omnino tenueret, hæc ad eam verba habuisse narratur: *Si ego te abstrahere à morte non possum, nec tu me separabis à Christo, tutius est mihi cum homine, quam cum Deo habere divorcium*: Relictis igitur omnibus ad monasterium pervolavit; ubi brevi tanto sanctitatis & humilitatis splendore erudit, ut sub Joanne in monasterium admissus in ejus successoris Eliæ locum universorum judicio in Diaconia dispensatione sit susceptus. Id quod Cassianus c. 10. non ad imitandum se scripsisse testatur, cum lege ordinaria matrimonium ritè consummatum desidero vitæ religiosæ, nisi de utriusque consensu, separari nequeat; sed rei gestæ historiam simpliciter narratione se complexum. hoc tamen adjicit, Theonam divino judicio adeo fuisse miraculorum gloria illustratum, ut in eum Apostolicarum collata sint signa virtutum, eumque tot, tantorumque Patrum sententia, summis, ac sublimissimis viris in Diaconia electione esse prælatum, Bellarminus controversia 2. gener. lib. 2. c. 38. hoc factum inter admiranda, non tamen imitanda proponendum docet: credendum est enim, ut ipse ait, peculiari spiritus sancti admonitu id gestum præter communem legem.

Atque hæc de iis conjugibus, qui vitam continentem elegerunt. neque enim desunt, & alii complures, qui idem præstiterunt, quid si quis adhuc aliorum conjugum exempla, qui pari voto in cœnobium se receperunt, nosse desiderat, legat Hieronymum Platam *de bono fructus vel gloriæ* libro 2. cap. 26. & 27.